

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਗਰੇਵਰ ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,

MST. ਗੁਰਦੇਵ ਕੌਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਰ;

1957 ਦੇ ਆਰਡਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 125

1955 ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ XX)-ਸੈਕਸ਼ਨ 9-ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ-ਕਦੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ- "ਵਾਜਬ ਬਹਾਨਾ"- ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ- ਕੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10, 12 ਅਤੇ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਹਟ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਰਾਹਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪਰ, ਜਾਂਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਮਨੂੰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਹਿੰਦੂ ਲੀਵ-ਦਾਤਿਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪਤੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 (1) (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਕਿ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਪਤੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 9(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਧਾਰਾ 9 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 23(1)(ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ (1) ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਾਲਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਿਹਤ 'ਤੇ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਤੇ (2) ਪਤਨੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਇਹ ਬੇਰਹਿਮੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਚਰਣ, ਜੋ ਜੇਕਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਟਿਵਾਣਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਬੱਸੀ, ਮਿਤੀ 20 ਜੂਨ, 1957 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ।

ਬੀ. ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਤਨੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਲਗਭਗ 14 ਜਾਂ 15 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਢਾਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬੇਰਹਿਮ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਕੁੱਟਮਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰੀਬ 2 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੰਚਾਇਤ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਰੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਦੇ ਵਾਰੰਟਾਂ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰੰਟਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਅਮਲੋਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ 14 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਪਤੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਛੱਜੂ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਸਤੰਬਰ, 1958 ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਮੁੱਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਖਦਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਅੱਖ 'ਤੇ ਸੱਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੇ ਭਰਾ ਛੱਜੂ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ 14 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1956, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਤਹਿਤ. ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸੀ

ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਤਨੀ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ 14 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਤਨੀ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅੱਖ 'ਤੇ ਸੱਟ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅੱਖ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬਿਤੀਆਂ ਵੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦੀ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਨੁਕਸਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਰੰਟਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪਈ ਸੀ ਜੋ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ. ਜ਼ਾਬਤਾ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਤਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਪਤਨੀ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ

ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਤੀ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। h ਕੁੱਟਣ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਆਮ ਭਾਵਨਾ। ਕੋਂਡਲ ਰਾਇਲ ਵਿਚ v. ਰੰਗਨਾਇਕੀ ਅੰਮਾਲ (1), ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ। ਆਚਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਜੋ, ਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ, ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰੇਗਾ ਪਤਨੀ, ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵਿਆਹੁਤਾਅਧਿਕਾਰ। ਸੂਸਨੰਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿ. ਵਰਗੀਸ ਅਬਰਾਹਾਮ (2), ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਭਾਰਤੀ ਤਲਾਕ ਐਕਟ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ- vant ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਜੁਲਮ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਚਾਅ- ਜੁਗਲ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਬੇਰਹਿਮੀ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਤਲਾਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਸਰੀਰਕ ਕਰੂਰਤਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ- ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਆਹੁਤਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਲਈ ਜੀਣਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਏ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਕਿ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਆਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰ।

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਟਰੀਮੋਨੀਅਲ ਕਾਜ ਐਕਟ, 1884 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਉਜਾੜੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸਹਿਵਾਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਈਕਲੀਸਿਅਸਟਿਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੂਨਸ਼ੀ ਬੁਜ਼ਲੂਰ ਰੁਹੀਮ ਬਨਾਮ ਸੁਮਸੂਨਿੰਸਾ ਬੇਗਮ (1) ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਸ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਠੋਰ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਵਿਆਪਕ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ।

1884 ਦੇ ਮੈਟਰੀਮੋਨੀਅਲ ਕਾਜ਼ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਵੱਖ ਹੋਣਾ। ਪਰ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਰਸਲ ਬਨਾਮ ਰਸਲ (2) ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਸੀ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ. ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧੀ ਜੁਰਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਬਹਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਓਸਗੁਡ ਹੈਨਬਰੀ ਮੈਕੋਜੀ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਏ. ਐਡਵਰਡਸ-ਮੌਸ ਜਾਂ ਮੈਕੋਜੀ (3) ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਆਚਰਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਰਾਹਤ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ: -

"ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਨੇ, ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੋ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਹੀ-ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਸੇਵੀਟੀਆ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ; ਕੀ ਉਹ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ?

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸਲੀਅਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਤੱਤ ਸੀ: ਹਰਨੇਟ ਬਨਾਮ ਹਰਨੇਟ (1); ਪਾਮਰ ਬਨਾਮ ਪਾਮਰ (2)। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲੈਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਨਸੋਰਟੀਅਮ ਵਿਟਾਏ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: ਤਲਾਕ 'ਤੇ ਰੇਡਨ। (7 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਪੰਨਾ 195 ਅਤੇ 196.

1955 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955, ਨੇ ਉਸ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹਿੰਦੂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"9. ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ।-(1) ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਧਿਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ, ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(2) ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਛੋੜੇ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਤਲਾਕ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਤਾਕਤ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਧਾਰਾ 10, 12 ਅਤੇ 13 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਗ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਜਬ ਖਦਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਅਤੇ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਹੋਵੇਗਾ; ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 10(1) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਆ ਗਿਆ ਆਧਾਰ ਸੀ, ਪਤੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਹਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇੰਡੋਨ ਤਲਾਕ ਐਕਟ, 1869, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਤਲਾਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੂਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਲਾਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਵਿੱਚ "ਜਾਂ ਤਲਾਕ ਲਈ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਤਲਾਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਨੁਕਤਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਲਾਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਸੰਭਵ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਚਰਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਯੋਗ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਸ ਸੀ ਮਨਚੰਦਾ ਦੁਆਰਾ ਤਲਾਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 249 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਬਹਾਲੀ ਲਈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇੰਨੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਫਾਰਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10, 12 ਅਤੇ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਖੁਦ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਹਟ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਰਾਹਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਹਿਲੀ ਲੋੜ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ; ਗ੍ਰੀਨ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੀਨ (1). ਟੈਸਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦਾ ਗਠਨ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੂੰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ-ਦਾਤਿਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਤੰਬੂਆਂ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ। ਅਨੁਸਾਰ

ਭੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਸੀ.ਜੇ. ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਪੰ. ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਵਿਤਰੀ ਦੇਵੀ (1), ਜੋ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ, 1946 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕੇਸ ਸੀ।

ਇਹ ਪਤਨੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਨਿਵਾਸ ਜਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਪਤੀ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਰਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ .. ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਮਾਰਚ ਦੇ ਨਾਲ ਲੋਕ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਈ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਅਸੁੱਧੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਪਾਅ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਨੀਂਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਬਿਨਾ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ" ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਟੈਸਟ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ, 1946 ਲਾਗੂ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਆਧਾਰ "ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਲਈ" ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੰਜਨੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦਰ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿਚ ਇਹ ਮਹਾਪਾਤਰਾ, ਜੇ.-

"ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ, ਤਸੱਦਦ ਜਾਂ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਹਾਲਾਤ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਨੀ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।"

ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ, 1946 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮੁਸ਼ਨੂਰੂ ਨਾਗੋਂਦਰਮਾ ਬਨਾਮ ਮੁਸ਼ਨੂਰੂ ਰਾਮਕੋਟੈਯਾ (2) ਨੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਲੰਮੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਔਰਤ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਪਰੋਕਤ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਵੀ। ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਆਧਾਰ ਮਿਲੇਗਾ

ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ 1875 ਤੋਂ 1950 ਤੱਕ ਦੇ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕੀਤਾ, ਸੀਤਾਨਾਥ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀਮੂਤੀ ਹੈਮਬੁੱਤੀ ਦੇਬੀ (1), ਅਤੇ ਮੱਲਵ ਸਿੱਦੱਪਾ ਉਜੰਨਾਵਰ ਬਨਾਮ ਸਿੱਦੱਪਾ ਭੀਮੱਪਾ ਉਜੰਨਾਵਰ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ। ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਦਾ ਆਚਰਣ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਤਨੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1946 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਐਂਡ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ 1956 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ 1946 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਨੂੰ ਐਕਟ 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਤਨੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਵੱਖਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। - ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਤਨੀ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10, 12 ਅਤੇ 13 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮਾਮਲੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1) ਵਿੱਚ 'ਵਾਜ਼ਬ ਬਹਾਨਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਜਿੱਥੇ ਪਤੀ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1)(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 9(2) ਅਧੀਨ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਧਾਰਾ 9 ਦਾ (1)। ਧਾਰਾ 9(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸਮਰਥ ਹੈ, ਧਾਰਾ 23(1)(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਾਹਤ ਪਤੀ ਤੋਂ ਰੋਕੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਪਰ ਜੇਕਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ- (1) ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਬੇਰਹਿਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਿਹਤ 'ਤੇ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ (2) ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਜੋ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਟਾ ਲਵੇ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਮੁਕਰਜੀ, ਜੇ., ਨੇ ਦੁਲਾਰ ਕੋਇਰ ਬਨਾਮ ਦਵਾਰਕਾ ਨਾਥ ਮਿਸਰ (1) ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਪਤੀ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਲ 1905 ਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੇਰਹਿਮੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਚਰਣ ਜੋ ਜੇਕਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਦਾ ਆਚਰਣ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਖਦਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਜਾਂ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 10(1) (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ. ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ

ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇੱਥੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਿਕਾਸ ਸ਼ਰਮਾ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ